

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gwaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXXXVIII. Et accedunt ad eum Iacobus & Ioannes filij Zebedæi, dicentes: Præceptor, uolumus ut quicquid petierimus, facias nobis. Ipse uerò dixit eis: Quid me uultis facere uobis? Illi autem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

dem typi legales adumbrant, ut potes serpens aneus, manna, petra in deserto, agnus paschalis totusq
 culcus Leuiticus, sicuti ipse Christus & Apostoli testantur. Huius irem passionem et que hanc secuta
 est gloriam prophetæ scripta sunt. Illo autem iam ex Maria virgine incarnato, angeli eum salua
 torem esse prædicant, eadem testimonium ferre Ioannes, & Deus pater cælicus testatur, hunc filium
 suum esse, in quo sibi complacuerit. Ipse verò in cruce iam moriens, dicebat, Consummatum est: eo di
 co docens in ipso compleri quæcumque ad nostram redemptionis negotium faciebant. Consentunt his
 Apostoli, qui omnes unanimi consensu eorundem Hierosolymitano senatu dixerunt: Non est in alio quo
 quam salus. Non est enim aliud nomen sub cælo hominibus datum in quo saluari possint: & Pau
 lus cum in tertium cælum raptus ineffabilia vidisset regni cælorum mysteria, tamen se nihil præter
 Christum Iesum scire fatebatur, & idē anathema pronunciat tam homines quàm angelos, qui aliud
 Euangelium, id est, aliam salutis rationem prædicare ausi fuerint. Patet ergo ex his, que fides an
 tiquissima & oribodoxa sit, de qua hodie passim contenditur. Vna nimirum hæc, que omnem salutis
 spem in vno Christo collocat, hunc vnum nostrum pro delictis omnibus sacrificium, vnicum mediato
 rem & aduocatum, & vnicam viam agnoscit, qua ad patrem venitur. Quicquid ergo præter Chri
 stum traditur, hoc omne nouum, fictitium & falsum est. Nec est, quod huius fidei prædicatione ho
 mines securos reddi & bona opera abrogari quisquam metuat. Quicumque enim solius Christi morte
 peccata expiari potuisse intelligunt, ij simul quantæ sit illorum atrocitas vident, illa abominantur,
 & iuxta Christi exemplum ipsi quoque peccatis moriuntur indies, carnem suam cum suis cupidita
 tibus crucifigunt, & cum Christo resuscitati in vicia nouitate ambulat. Minime ergo Epicuri de gre
 ge porcis hæc doctrina patrocinetur, qui fidei professionem peccandi licentia polluant.

Ioan. 3. 6.
 1. Cor. 10. 5. et 6.
 1. Pet. 1.
 Ioan. 19.
 2. Cor. 12.
 1. Cor. 2.
 Galat. 1.
 Fides orthodon
 xa & antiquis
 sima.
 Rom. 6.
 Galat. 5.

Porro, ut dicendi finem faciamus, obseruandum est, ut ista acceperint discipuli. Memini huius
 Lucas, & bis terq; inculcat, quod nihil horum intellexerint. Ignorantie huius causa alia allegari ne
 quit, quam quod falsa opinio de regno Christi terreno præoccupati, ea capere nequeunt, que illi ad
 uersabantur. Vbi patet, quantæ sit nostræ carnis cæcitas. Cum enim homo animalis per se non perci
 piat ea, que sunt spiritus dei, incurabilis plane & plusquàm bellainus stupor oboritur, si in super false
 imaginationes hominis mentem occupent. Quid enim simplicius, aperius & magis perspicue dici po
 terat, quam quod in præsentem Christus dixit? Sed nequequam hæc illis dicit, qui regnum terrenum
 somnabant. Ne miremur ergo, quod hodie ex Euangelij prædicatione pauci proficiunt, quando non
 vni affectus hominum ferè omnium mentes fascinat. Sunt enim quos veteris superstitionis persua
 sio captos tener. Sunt qui opum & dominandi spe excecantur. Alios peccandi licentia et ansuos
 abripit. Multi odio & nefaria emulatione inflammati, agnitam Veritatem auersantur. Sinamus
 autem nos eos, quibus sordere & perire liber. Ipse verò eam salutis viam ingrediamur, quam scriptu
 ra nobis monstrat: nec terre amur cruce & afflictionibus quas sua cruce merito consecrauit Chri
 stus Iesus, ut in illum credentibus ad salutem cooperentur. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria &
 potestas in æternum. Amen.

Discipulorum
 ignorantia.
 1. Corinth. 2.

Et accedunt ad eum Iacobus & Ioannes filij Zebedæi, dicentes:
 Præceptor, uolumus ut quicquid petierimus, facias nobis. Ipse uerò di
 xit eis: Quid me uultis facere uobis? Illi autem dixerunt ei: Da nobis,
 ut unus à dextra tua, & alter à sinistra tua sedeamus in gloria tua. Iesus
 autem dixit eis: Nescitis quid petatis. Potestis ne bibere poculū, quod
 ego bibo: & baptismo, quo ego baptizor, baptizari? At illi dixerunt ei:
 Possumus. Iesus autem ait eis: Poculum quidem quod ego bibo, bibe
 tis: & baptisate, quo ego baptizor, baptizabimini: Sed sedere à dex
 tra mea & sinistra mea, non est meum dare, sed ihs continget quibus pa
 ratum est.

Euangeliste non modo nostra redemptionis mysteria & salutis rationem in Christo tradunt, ve
 Argumentum
 & usus prae
 sentis loci.

ye ex his discamus, quid nos vel facere vel vitare conveniat. Facit hic imprimis praesens historia, qua primum duorum discipulorum exemplo docet, quid caro in Christi regno petisimum quae, deinde ipsius Christi verbis nos admoneat, quae nam fidelium conditio sit in hoc mundo, & quae pua sint fidei & vitae Christianae officia, Diligenter ergo per singulas partes inspicenda sunt.

Zebedae in Christi regno primum am- biunt. Matth. 4. Marc. 4. Matth. 20.

Principio discipuli producentur, qui in Christi regno primum ambuerunt. Fuerunt hi Iosephus & Iacobus filij Zebedae, Iesu Christi iuxta illius humanam naturam cognati, quos initiis huius suae manifestationis ille vocavit, & sibi familiarissimos habuit, & ob singularem predicacionem ipsorum auctoritatem tonitruum filios dixit. Hi cum Christum Dominum de sua morte & resurrectione differentem audivissent, iam tempus regni ipsius (quod terrenum & exterium somnabant, ut iam sepe dictum est) inflare arbitrabantur, & quia ob cognationem aliquam in hoc prerogativam sibi debere putabant, de hac consequenda solliciti esse ceperunt. Et quidem mira indigna causam suam agunt, ut illam ipsis cordi fuisse satis pateat. Primo enim (quod Mattheus annotavit) materiam sibi agere conantur, priusquam petitionem suam exponant. Volumus (inquunt) ut quicquid petierimus, facias nobis. Illo autem interrogante quid velint, aiunt: Da nobis, ut vultus nostrum a dextera tua, alter a sinistra tua sedeamus in gloria tua. Iis vero verbis non aliud quam primum inter discipulos sibi tribui petunt: ut nimirum Christo proximi a sede eant, illi sint a consilijs, ut ipsorum possimum nutu & auctoritate regnum illius totum administraretur.

Carnis vanitas in electis quocumque elucet.

Habent haec exemplum humanae vanitatis, imò peruersitatis, quae in his quoque & vanae gloriae zelo praeditis sese frequenter exerit. Fide enim hos donatos fuisse, ex eo patet, quod hoc ipsum Christum secuti sunt, quod regnum in hoc sperant, et si nullum adhuc regni aut gloriae speciem viderent, nihilominus tamen ambitione superati, petitionem absurdam simul & inquam, ut postea videtur, proponunt, imò ad eundem lapidem offendunt, de quo non semel illos Christus admonuit. Cuius tanti mali esse, quod de Christi regno non verè indicant, sed illud terrenum & temporarium imaginantur. Haec ipsa causa multis imponit hodie, quod nimirum in Christo longe alia quaerunt, quam Evangelium nobis in illo pollicetur. Eo enim praeteriti multi opibus ecclesiarum ipsas sperant, multi ad honores & dignitates aspirant, multi immunitatem a censibus, decimis, vestigijs, & alijs eius generis oneribus polliceri quaerunt, plerique vero peccandi impunitatem & carnis vitium venantur. Hinc est quod multa inepta & absurda, multa iniusta & non sine graui altorum scelerulo fiunt. Sedulo igitur orandus est Deus, ut mentis oculos non modo semel fide vera illuminet, verum etiam illuminatos dirigat, ne quid in Christo quaeramus quam ea, quorum nomine in mundum venit, ut omnis terrenis studijs ad caelestia bona aspiremus.

Christus Zebedaeorum petitionem rejicit.

Porro Christum audiamus, qui istorum petitionem rejicit, sed non sine grauisimae rationis, quas ita proponit, ut omnium nostrum instructioni seruiant. Primam ex ipsa petitione sumit, quod absurda & inutilia & discipulis suis indigna postulenta. Dicit enim: Nescitis quid petatis. Quis dicat, Qui se indigna & inutilia petunt, nec ipsi certam habent suorum votorum rationem, nequam merentur exaudiri. At qui talis est vestra petitio, ut si illam probè intelligeretis, non tam preclaram, verè esse dignam postulare: sed multiplex ignorantia & error suberat. Primo enim conditionem regni Christi ignorabant, cum illud humano sensu mesirentur. Deinde suam efficaciam nondum intelligebant, quod nimirum non ad imperium, sed ministerium essent vocati. Pius ergo petebant, quam in ipsorum conditio pateretur. Ad haec inutile, imò noxium fuisse hominibus ambitionem superbiendi occasionem praebere. Praeterea intolerabilis superbia fuit, qua demerant fuisse, ut admnitione Christi immemores, supra alios discipulos omnes euehi vellent. Optimo igitur iure illos Christus ignorantiae accusat, & ipsorum petitionem rejicit.

Cur Deus precibus nostris non annuat semper.

Porro ad monemur isto exemplo, qui fiat, quod precibus nostris Deus non semper annuat. Nuncrum quod plerumque inscitia & carnis affectu abrepti vel inepta & indigena petimus, vel iniusta & quae cum Dei honore pugnant, vel etiam noxia. Tales sunt, qui corporis formam venustatiorem, vel opum abundantiam, vel honores, vel valetudinem bonam absolutè petunt, quibus illos absurdus esse Deus nonis. Quibus turpius errant, qui vindictam Dei contra hostes implorant, adeoque Deum in ea &

fui ministrum fieri voluit. Hos omnes Deus exaudire nequit, quia sapiens, bonus, nostram amant & iustus est. Quotquot ergo votis suis potiri volunt, eam precandi regulam sequantur, quam in oratione Dominica nobis Christus praescripsit, & preces suas pro fidei obedientia volumati divina sub-

Math. 6.

Secundam rationem a communi omnium in se credentium conditione Christus petit, quos per crucem & afflictiones exerceri oporteat, priusquam regni caelestis coronam assequantur. Ve vero simul aduorum istorum confidentiam arguat, interrogacione vtiur, dicens: Potestis ne bibere poculum quod ego bibo, & baptismo, quo ego baptizor, baptizari? Poculi vero nomine iuxta vsitatum scripturae morem, afflictiones intelligit, & eadem baptisimi quoque metapboram denotat, vt ostendat, ipsos de cruce ferenda potius debere cogitare, cum in baptismo in militiam Christianam nomen deperint, quae in carnis mortificatione, patientia trem in cruce & afflictionibus maxima ex parte consistit. Sensus ergo est: Qui ad certamina & crucem vocati sunt, de triumphis & otio querere non debent, donec vi-

Electos crucis oportet exerceri priusquam glorificentur. Iste vs. 4. 9. 52. Thren. 4. Exech. 23.

Non enim coronatur qui certat, nisi legitime certauerit. At vos ad certamen vocati esse scitis haud dubie, cum non ita pridem omnibus vobis dixerim: Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, collat crucem suam, & sequatur me. Quae ergo haec vestra est? oportuit, vt de premio iam queratis, priusquam in arenam descendistis, imo priusquam vires vestras explorauissetis, an huic vestrae vocacioni sufficiant? Dicitis quidem, vos posse meum poculum bibere, sed longe aliud res ipsa restabitur, quando me capto & vincito diffingietis: bibetis tamen suo tempore, sed nec id vobis regni mei consortium merebitur, cuius assequendi ratio aliunde, quam ex hominum dignitate & meritis dependet. Haec verborum Christi sententia est, meo iudicio, simplicissima. In qua diligenti obseruatione dignum est, electos & fideles, quoad praesens seculum, ad crucem vocari. Docet hoc passim scriptura, sicuti nuper diximus, nec aliud nos sperare sinit cum mundi peruersitas, cum nostra carnis ingenium, cuius ferociam afflictionibus quotidianis coerceri ac frangi oportet. At hic nos animare debet, quod afflictiones nostras Dei providentia gubernari simus, qui illas ceu calice quodam aut poculo, id est, mensura iusta & aequa, pro virium nostrarum ratione distribuit, vt vbi afflictionis abundantia, ibi etiam abundantem consolationem. Deinde Christi consortes sumus, quando affligimur, & idem cum illo poculum bibimus, & eodem cum illo baptisimo baptizamur. Cum eodem ergo (vt Paulus ait) viuemus & regnabimus. In horum meditatione nos hodie versari oportebat, quando tunc & pericula vndiq; imminet. At pleriq; & ebredidas hosc imitati, nihil quam otium querunt, & triumphos parant priusquam certauerint. Turpior tamen & grauior illorum culpa est, qui cum se Christianos profiteantur, totos sese impuris voluptatibus consecrant, nec Christi poculum bibunt, sed Bacchanalia perpetua agentes parandi certamina sustinent, nec alia in re viri fortes sunt, quam quod vinum immodice & intemperanter hauriunt. At qui vel sola poculi vox illos conditionis suae & officij admonere debebat. Sed regnat pestis haec, sicuti regnaturam nouissimo seculo Christus praedixit. Non tamen ideo excusantur isti, quando idem Christus nos grauius monuit, ne corda nostra ebrietate & crapula aggrauari patiamur, & exemplis quotidianis nos excitat, quae in illos edit, qui admonitionum immemores, curpisimis hinc studiis sese perdunt.

2. Tim. 2. Math. 6. Marc. 8. Acto. 22. Apoc. 16.

Sed ad Christi verba redeamus, qui tertiam adhuc rationem inferri, a sua persona simul & regni caelestis conditione petitam. Cum enim illos poculum suum bibiueros dixisset, mox addit: Sed sedere a dextra mea & sinistra mea, non est meum dare, sed ipsi continget, quibus paratum est. Quibus verbis nihil sine diuinitati derogat, nec etiam negat potestatem sibi a patre traditam in caelo & in terra, sed primo ad suae dispensationis mysterium respicit, iuxta quod eos, qui ab aeterno electi fuerunt, suae mortis merito redimere, non autem nouam caelestis gloriae distributionem instituerere debuit, nec etiam reuelare qui nam alijs excellentiores futuri sint. Quales enim futuri simus, iam non constat, scimus autem quando Christus in gloria sua apparuerit. Deinde discipulorum errorem arguit, qui praerogatiuam istam sibi enim propter cognationem, quae illis cum ipso intercedebat, cum propter operum suorum merita deberi arbitrabantur. Ostendit enim non esse aliquem personarum respectum a pud Deum, nec quicquam hic vel generi vel dignitati humanae tribui, sed omnem caelestis regni hereditatem a gratuita & libera Dei electione & praedestinatione pendere. Docet hoc ipsum alibi

2. Corinth. 11. Psal. 94. 2. Timoth. 2. Iste vs. 3. Math. 24. Lucae 21.

2. Corinth. 11. Psal. 94. 2. Timoth. 2.

Iste vs. 3. Math. 24. Lucae 21.

2. Corinth. 11. Psal. 94. 2. Timoth. 2.

Iste vs. 3. Math. 24. Lucae 21.

2. Corinth. 11. Psal. 94. 2. Timoth. 2.

Iste vs. 3. Math. 24. Lucae 21.

2. Corinth. 11. Psal. 94. 2. Timoth. 2.

Iste vs. 3. Math. 24. Lucae 21.

2. Corinth. 11. Psal. 94. 2. Timoth. 2.

Iste vs. 3. Math. 24. Lucae 21.

imprimis praesentibus... regno pariter... hoc mundo, & quod... res inspicenda... uerunt. Euerunt... cognati, quos... ularem predicationem... sua morte &... erum somnolent... in hac praerogati... in aduersa caus... us amonuit... ibi promissione... e) vt quicquid... nentes nostrum... primatum... hlij, vt, q... in ipis quoque &... paret, quod... ut gloriae... iniquam, vt... istius admonuit. Ca... um & temporam... longe alia querunt... ecclesiarum in illu... decimis, vt... nitatem & carita... in sine graui... mel. fide vera ill... uorum nomine in... sine graui... ipsa petitione... Delectis quod... uorum rationem... robe intelligeret... deo. Putabant... & error suberdi... tur. Deinde... esse vocati. P... in fuisse hominib... a demerant facti... Optimo igitur... eus non semper... na petimus, vt... am venustatem... uibus illis ad... ant, aduog. De...

Regni caelorum cūm ait: Nemo venit ad me, nisi pater meus traxerit eum. Et Paulus in huius articulo gratia depēdet. Ioan. 6. Colof. 3. Galat. 3. Rom. 8. Actuum 13.

Rom. 11.

Rom. 8. 2. Pet. 1.

Ephes. 1.

cūm ait: Nemo venit ad me, nisi pater meus traxerit eum. Et Paulus in huius articulo gratia depēdet. Ioan. 6. Colof. 3. Galat. 3. Rom. 8. Actuum 13.

Græcum, Scytham vel barbarum, seruum vel liberum, marem vel feminam. Et ad Rom. 8. demptionis nostra & salutis gradus ab electione Dei deducens ait: Quos præseruat, eosdem & vocauit: & quos vocauit, eos & iustificauit: quos autem iustificauit, hos & glorificauit. Quò etiam facit, quòd in Actis credidisse dicuntur, quos quos erant prædestinati ad vitam æternam. Sunt hæc diligenter obseruanda. Vt enim superbiam nostri meriti suam euertunt, & Dei gratiam firmissimè afferunt: Ita de salutis nostræ certitudine reflectant, & proinde consolationem in tentationibus afferunt haud vulgarem. Quia enim Dei dona & vocatio eiusmodi sunt, vt illum horum penitere non possit, de salute sua dubitare non possunt, quatenus per fidem Christo insiti, diuine electionis & vocationis indicia in semetipsis deprehendant. Idem ergo cum Apostolo clamant: Si Deus nobiscum, quis contra nos? Quis nos separabit à dilectione Dei? Præterea institutioni hoc ipsum seruit, vt nimirum Deo grati simus, & vt Prius memores electionem & vocationem nostram firmam faciamus, id est, res ipsa testetur, nos vere electos & vocatos esse, adeoq; nos ipsos in vocatione nostra confirmemus, dum sancte & innocenter viuamus. Semper ergo horum memores, nihil nostræ vel dignitatis vel iustitie tribuamus, nec etiam huius seculi honores ambiciose sectemur, sed salutis spem omnem in sola Dei gratia repositam habeamus, qui nos priusquam mundi fundamenta iacerentur, elegit in Iesu Christo, cuius merito dantes peccatorum culpa liberati & regni caelestis hæredes facti sumus. Illi debet benedictio, honor & gloria & potestas in æternum. Amen.

H O M I L I A LXXXIX.

Et cūm audissent hæc alij decem, cœperunt indignari de Iacobo & Ioanne. Iesus autem cūm aduocasset eos, dicit eis: Scitis quòd quibus placet imperare gentibus, dominantur in eas; & qui magni sunt inter eas, licentia in eas utuntur. Verum non ita erit inter uos: sed quicumq; uoluerit fieri magnus inter uos, fit minister uester. Et quicumq; uoluerit ex uobis fieri primus, sit omnium seruus. Nam & Filius hominis non uenit ut sibi ministraretur, sed ut ministraret, & daret animam suam redemptionis pretium pro multis.

Argumentum & usus præsentis loci.

VT homo, cūm è terra originem ducat, terrenis studijs delectatur, & in his omnem fiduciam consistere putat: Ita religionem quoque huius seculi prosperitate metitur, & sub huius prætextu opes, honores, imperium aut voluptates querit. Exempla eius rei non modo in prophetarum libris, uerum etiam in electis Christi discipulis scriptura proponit, vt horum consideratione excitati uigilemus, nec unquam eorum obliuiscamur, quibus Christus istorum ambitionem repressit. Præcipue hic cum primis præsentis tractatio, cuius occasionem dederunt duo Zebedei filij, qui præter nationis ius sibi in Christi regno primatum debere putarunt. At licet hos Christus seruo correperit, nunc tamen ad eundem lapidem reliqui decem offendunt, vt ipsi quoque reprehendi mereantur. Seruit autem communi omnium nostrum institutioni locus hic, quia humilitatis studium commendat, & simul ecclesiasticæ gubernationis rationem continet, quæ palam eos arguit, qui hodie Apostolorum nomine ad suum primatum in ecclesia stabiliendum abutuntur.

Discipuli Zebedei indignantur.

Principio de discipulis reliquis agitur, qui omnes simul indignati sunt, quòd Zebedei discipuli ad istud & studio in hoc versari uiderent, vt primum in Christi regno locum possent occupare. Indignantur autem, non quòd ambitio hæc illis displiceat, sed quòd ipsi eodem ambitionis uisiro exagitati, ferre non possunt, ab aequalibus sibi præripi, quòd singuli sibi ipsi debere arbitrantur. Vt enim ambitiosi neminem prorsus suæ dignitatis cõsortem admittere possunt: ita hoc demum illis indignum simul & intolerabile uidetur, si ab ijs superentur, qui ipsi prius aequales & socij fuerunt. Ideo uideatur